

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clo.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

„Dintre ciulinii Bărăganului la comanda Armatei României

BĂDĂLAN EUGEN¹

• Sunt născut la data de 30 decembrie 1951 în satul Silistraru, comuna Traian, județul Brăila, într-o familie de creștini, oameni gospodari, frumoși, harnici, iubitori de frumos și care, surprinzător pentru condiția lor socială, aveau o bibliotecă ce conținea toți clasicii români și o bună parte a traducerilor marilor scriitori ruși, francezi, englezi și americani. La vremea copilăriei mele, satul natal era o comunitate înfloritoare, plină de copii veseli și jucăuși, de tineri și maturi foarte muncitori și cu un extraordinar simț al civismului, de bătrâni înțelepți, printre care se numărau bunicii și străbunicii mei. Din păcate vremea și vremurile au dezarticulat această comunitate, păstrându-se astăzi din ea doar vagi urme. În anul 1975 m-am căsătorit cu o consăteancă, Marioara, profesoară de matematică și ulterior informatician, cu care am avut o căsnicie reușită, cu suișuri și coborâșuri datorate mai ales profesiei mele. Căsnicia noastră a înflorit odată cu apariția celor trei copii, o fată și doi băieți, care ne-au dăruit patru nepoți, o fată și trei băieți, ce sunt astăzi bucuria zilelor noastre.

• Începând din anul 1958, înaintea împlinirii a șapte ani, am fost supus și m-am supus unui îndelung, trudnic, frumos și cu folos proces educațional instituționalizat, absolvind rând pe rând următoarele școli și cursuri: - 1966: școala generală, 8 clase, la școala din satul natal; - 1970: Liceul Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc; - 1973: Școala Militară de Ofițeri Activi, Sibiu; - 1980: Academia Militară, București; - 1985: Curs Comandanți Regimente, Academia Militară, București; 116 - 1993: Curs postacademic superior, Academia Militară, București; - 1998: Doctorat în Științe Militare, Academia Militară, București; - 1999: Curs Limba engleză, nivel intermediar, Academia Militară, București; -2000: Colegiul Național de Apărare, București; -2004: Master „Puterea Executivă și Administrația Publică”, Facultatea de Administrație Publică, Școala Națională de Studii Politice și Administrative, București; - 2004: Curs pregătire personal didactic, Facultatea de psihologie și științele educației, Universitatea București.

• La terminarea școlii militare mi-am început activitatea în unități ale Armatei Române, având, zic eu, o carieră de succes, îndeplinind de-a lungul anilor următoarele funcții: - 1973-1974: Comandant pluton; - 1974-1977: Loctiitor comandant companie (între anii 1974-1975 îndeplinind prin cumul funcția de comandant companie militari cu termen redus, iar între anii 1975-1977 îndeplinind prin cumul și funcția de ofițer cu activitatea de personal; - 1977-1978: Loctiitor comandant batalion; - 1978-1980: Ofițer elev Academia Militară; - 1980-1982: Comandant batalion; - 1982-1983: ofițer 2 la șeful de

¹ General cu 4 stele Profesor universitar, doctor în știință militară (Povestea unei generații, p.115-126)

stat major al regimentului; - 1983-1985: Șef de stat major și prim loțiitor al comandantului de regiment; - 1985-1989: Comandant al regimentului; - 1989-1990: șef de stat major și prim loțiitor al comandantului diviziei; - 1990-1994: Comandant al Diviziei 67 Mecanizată „Siret”; - 1994-1995: comandant al corpului 8 Armată; - 1995-1997: Comandant al Armatei a 2-a; - 1997- 1998: Prim loțiitor al Șefului Statului Major al Trupelor Terestre; - 1998-1999: Șef al Direcției Protecție și Siguranță Militară; - 1999-2000: Loțiitor al Șefului Statului Major General; - 2000-2004: Șef al Statului Major al Forțelor Terestre; - 2004-2006: Șef al Statului Major General. • După cum ușor se observă, cred că sunt printre pușinii ofițeri ai Armatei Române care a abordat cariera într-o ascensiune continuă, treaptă cu treaptă, pe linia activității de comandă și stat major. Singura 117 funcție de comandă pe care nu am încadrat-o a fost cea de comandant de companie, dar în perioada 1974-1975 am asigurat, prin cumul, comanda unei companii de militari cu termen redus. Pentru a-mi îndeplini obligațiile impuse de acest parcurs al carierei, m-am mutat, împreună cu familia, succesiv în următoarele localități: Galați, Focșani, Oradea, Brăila, Buzău, București. Este ușor de imaginat cât disconfort a produs familiei mele acest calvar al mutării continue dintr-un loc în altul. Fiul meu cel mic, care a urmat clasele I-IV în trei orașe, cu trei învățători și trei serii de colegi și liceul în trei orașe, cu trei seturi de profesori și colegi, m-a întrebat „unde este casa copilăriei mele” și ne-a spus că nu are prieteni din copilărie pentru că l-am obligat mereu să-i părăsească.

Prima stea de general (Gl. Bg.) mi s-a acordat în anul 1992 aflându-mă atunci la comanda Diviziei 67 Mecanizată „Siret”. În anul 1996, pe când comandam Armata a 2-a „Mareșal Averescu”, mi s-a acordat cea de a doua stea (Gl. Mr.). În anul 2001, când îndeplineam funcția de Șef al Statului Major al Forțelor Terestre, am primit cea de a treia stea (Gl. Lt.). În anul 2004, când am fost investit în demnitatea de Șef al Statului Major General, mi s-a acordat a patra stea (Gl.). • În paralel cu cariera militară, începând din anul 2001 am desfășurat activități didactice, începând prin a ține conferințe la Academia Forțelor Terestre, Academia de Înalte Studii Militare și Universitatea Lucian Blaga Sibiu pe care ulterior le-am instituționalizat, ocupând prin concurs următoarele poziții universitare: - 2002-2003: conferențiar la Academia Forțelor Terestre, Sibiu; - 2003-2006: profesor la Academia de Înalte Studii Militare, București; - 2006-2017: profesor la Universitatea Lucian Blaga, Sibiu; - 2005-2020: conducător de doctorat, Universitatea Națională de Apărare. În perioada 2008-2012 am fost ales și numit prodecan al Facultății de Științe Politice, Relații Internaționale și Studii Europene, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

• Începând cu anul 1985 am abordat problemele apărării prin desfășurarea unor activități de cercetare științifică și publicarea unor lucrări de specialitate. Cu timpul acestea s-au adunat, fiind astăzi autor sau coautor la 35 de cărți și cursuri, dintre care trei au obținut premiile ale revistei „Gândirea Militară”, și autor, coautor și/sau coordonator a peste 118 150 de articole și studii publicate în reviste de specialitate din țară și de peste hotare, sau pentru uzul intern al Ministerului Apărării Naționale. Dintre lucrările publicate amintesc doar câteva: Perspective românești privind securitatea națională în actualul și viitorul sistem de securitate continental și mondial, Ed. A.I.S.M., București 1997; Securitatea României. Actualitate și perspectivă, Ed. Militară, București 2001; Forțe și tendințe în mediul de securitate european, Ed. A.F.T., Sibiu 2003; Asimetria și idiosincrasia în acțiunile militare, Ed. C.T.E.A., București 2004; Eseu despre arta strategică, Ed. C.T.E.A., București 2005; Organizații și structuri de securitate, Ed. Militară, București 2009. Dintre lucrările destinate exclusiv uzului intern al M.Ap.N., Trecătorile Carpaților Orientali. Analiză geografico-militară, Ed. Militară, București 2000 și Trecătorile Carpaților Meridionali și Occidentali, analiză geografico-militară, Ed. Militară, București 2002, îmi sunt cele mai dragi pentru că incumbă munca foarte multor oameni pe care i-am coordonat în culegerea, selectarea și ierarhizarea unui bagaj imens de informații și au avut menirea de a acoperi, la acel moment, multe lacune ale studiului geografiei militare a României. Această activitate a determinat recunoașterea mea și acceptarea, în anul 2000, ca membru titular al Asociației Oamenilor de Știință din România. Datorită strădaniei fără odihnă a președintelui acestei organizații, regretatul academician, general, profesor

universitar, doctor Căndea, aceasta s-a transformat în anul 2007 în Academia Oamenilor de Știință din România, al cărui membru fondator și membru titular sunt și în care, în perioada 2007-2011 am fost președinte al Secției de Științe Militare.

• Dacă până în anul 1989 am fost pionier, U.T.C.-ist și membru al P.C.R. fără să-mi propun acest lucru, ci ca efect al rezultatelor mele școlare, în anul 2008, prin proprie voință, fără să mă silească sau să mă ademenească cineva, am candidat la alegerile generale, pe liste P.D.L. și am fost ales, ulterior recunoscut și confirmat, deputat în Camera Deputaților a Parlamentului României. Retrospectiv și concludiv privind-mi viața, acum la 50+1 ani de la absolvirea liceului, pot afirma că a fost dinamică, chiar tumultuoasă, plină de satisfacții, dar și de insatisfacții, de mari bucurii, dar și de nenumărate frustrări. Cea mai mare frustrare a fost aceea că mi-am supus familia la multe greutăți, renunțări, în unele situații i-am făcut să trăiască acut sentimentul abandonului. Marele meu noroc a fost că, atât soția cât și copiii au înțeles, au acceptat și m-au ajutat.

• Am convingerea că cea mai mare parte a vieții și activității mele se datorează jaloanelor educaționale ce mi-au fost imprimare de părinți, bunici, învățătorul meu, Luca Guța, care m-a alfabetizat, diriginta din clasele 5-8, domnișoara Maricica Ulmeanu, care ne-a făcut să înțelegem cuvântul „om”, dirigintele din clasa a IX-a, domnul profesor de fizică Mustea, care mi-a deschis apetitul către științele exacte, dirigintele din clasele a X-a - a XII-a, domnul profesor Stratan, care ne-a fost timp de trei ani părinte, frate mai mare și prieten și care m-a îndemnat către științele socio-umane, domnul general profesor universitar doctor Valentin Arsene, care mi-a marcat în mod hotărâtor înțelegerea fenomenului militar la nivel strategic, domnul general profesor universitar doctor Costache Codrescu, care mi-a fost conducător de doctorat și mulți alții, cărora le cer scuze că nu-i enumăr. Tuturor acestora și multor altora le păstrez o vie amintire iar vocabularul meu nu cuprinde atâtea cuvinte de grație cât să fie îndeajuns pentru a le mulțumi.

** Mi-am început viața de liceu în orașul Brăila, la Liceul nr. 3 „Nicolae Iorga”, unde am absolvit clasa a IX-a. Opțiunea pentru Liceul Militar i-a surprins neplăcut pe părinți (tatăl meu nu a făcut armata) și au sperat până în ultimul moment că nu voi fi admis, dar n-a fost așa. Dorința de a urma Liceul Militar, determinată doar de latura mea afectivă, are doar două explicații: prima este cea a poveștilor bunicului meu matern, un înțelept și în același timp hâtru, ce mi-a rămas toată viața model, despre războaiele la care participase ca sergent de artilerie, despre istoria României și despre perioada napoleoniană a Franței pe care o știa pe zile și cea de a doua, faptul că un vecin al meu și cel mai bun prieten din copilărie, mai mare cu un an, era elev la Liceul Militar. Cei doi nu m-au influențat decisiv dacă sufletul meu de copil nu ar fi reverberat la legendele și povestirile despre eroii luptători pentru libertate, pentru dreptate, pentru credință, pentru apărarea pământului și familiei. În cele mai multe dintre cărțile pe care le citisem până atunci acești eroi, care mă făceau, ca pe orice copil, să mă emoționez și să visez, erau cu preponderență militari. Cred că decizia mea a fost potențată și de bunica paternă care, predestinându-mă parcă, înainte ca eu să merg la școală, de câte ori mă vedea mă alinta spunându-mi „dragul mamei general” și pe care vecinele o apostrofau imediat „nu blestema soro copilul să se ducă la război”. 120 • Primul contact cu Liceul Militar s-a produs când m-am prezentat la examenul de admitere. În afara aventurii deplasării de la Brăila la Câmpulung Moldovenesc, acesta nu m-a impresionat foarte tare, dar a produs un șoc părinților mei când le-am comunicat că am fost admis - ei ar fi dorit să devin profesor sau inginer. ***

• Începutul clasei a X-a s-a produs, pentru mine, șocant. Spirit liber și cam rebel, m-am trezit deodată încorsetat în tot felul de reguli și norme apăsătoare pentru un adolescent. Dacă la viața cotidiană, așa zisa viață militară, m-am acomodat relativ ușor, având capacitatea de adaptare destul de ridicată, șocantă a fost activitatea școlară. În primul trimestru nu am reușit să obțin nici o notă peste șapte, nici măcar la fizică, obiect la care fusesem olimpic. Am realizat pentru prima dată că școala, care până atunci a fost pentru mine un alt fel de joacă, însemna mult studiu, multă muncă. Ușor, ușor, m-am adaptat și exigențelor profesorilor și pretențiilor ofițerilor instructori, dar până la sfârșitul clasei a X-a n-

am putut suporta decât cu greu atitudinea elevilor din anii mai mari, care se manifestau arogant și abuziv. Spre exemplu, când intram în sala de spectacol ocupam niște locuri, de regulă unul sau două rânduri, ulterior veneau cei din anii mai mari și ni se adresau imperativ „rândul ăsta sus, afară”, iar noi trebuia să ne supunem.

• Pentru mine, amintirile plăcute se leagă de clasele a XI-a și a XII-a când m-am simțit în largul meu, atât în activitatea școlară cât și în cea extrașcolară. Participarea la cenaclul literar al liceului, la acea vreme scriam poezie și proză scurtă, participarea la clasa specială de matematică, extraordinarele dezbateri de la orele de dirigjenție, audițiile de la concertele lecție și multe altele sunt pentru mine momente de înălțare de neuitat. Nu pot să îmi reprim o amintire hazlie de la o teză la limba franceză, când unul dintre colegi a încercat să copieze. Profesorul l-a văzut, a deschis ușa clasei, a ieșit pe culoar și a început să strige „le voleur”, numai că, până să ajungă la banca lui, hoțul nu a putut fi prins în flagrant.

• Un fapt remarcabil este că am învățat să schiez, o minune, la acea vreme, pentru un copil al Bărgănelului. Excursiile în frumoasa Bucovină, la Cetatea de scaun a mărețului Ștefan, la Pietrele Doamnei, la cabana Deia, în pasul Mestecăniș, precum și învoirile în oraș care îmi ofereau prilejul să trăiesc momente de desfătare în compania Firuței, o idilă bucovineană, sunt pentru mine amintiri ale vieții extrașcolare ce nu pot fi uitate. La toate acestea se adaugă faptul că dintre colegii de clasă și nu numai, mi-am făcut prieteni pe viață.

• Interesant era faptul că, provenind din toate zonele țării, îndeosebi din Ardeal și Moldova, adesea aveam momente când utilizam și învățam unii de la alții o sumedenie de regionalisme, însușindu-ne astfel, în toată complexitatea și frumusețea, limba română.

• Liceului Militar „Ștefan cel Mare” îi sunt dator cu mulțumiri pentru că mi-a format cultura generală necesară evoluției mele ulterioare și a găsit, prin activitățile extrașcolare, modalitățile necesare satisfacerii visurilor, năzuințelor și trebuințelor adolescenței noastre.

**** În cei 36 de ani, cât am servit România sub drapel, am participat la mii de trageri, exerciții, aplicații și o sumedenie de alte activități specifice, unele în cadrul Tratatului de la Varșovia și mai apoi în cadrul NATO, încât pentru a depăna toate amintirile ar trebui să scriu câteva volume.

• Funcția care mi-a dat cele mai mari satisfacții a fost cea de comandant al Regimentului 282 Mecanizat „Unirea Principatelor” dislocat în garnizoana Focșani, pe timpul îndeplinirii căreia am înțeles tainele comenzii și mi-am însușit principiile comunicării și relaționării cu oamenii, pe care le-am urmat toată viața.

• Funcția care mi-a produs cele mai mari frustrări a fost cea de Șef al Statului Major General pe timpul căreia m-am ocupat de activități cu adevărat militare doar la aplicații, în vizitele din teatrele de operații unde contingentele românești participau la misiuni multinaționale, precum și la întâlnirile cu omologii din țările membre NATO. În rest mi-am risipit timpul în interminabile discuții, de cele mai multe ori în contradictoriu, cu politicieni „de toată mâna” care, pe lângă faptul că nu înțelegeau fenomenul 122 militar și nici nu voiau să o facă, unii manifestându-și adesea lipsa de respect față de armată, urmăreau aproape fără excepție două scopuri: să diminueze patrimoniul armatei, trecând bunuri imobiliare și nu numai, în proprietatea altor instituții sau organizații din care să obțină profituri personale și să politizeze instituția militară, lucru care cred că în ultimii ani s-a și întâmplat.

• Momentele dramatice care s-au acumulat în memoria mea sunt cele legate de moartea unor subordonați în accidente produse în exerciții și aplicații cu armament și tehnică de luptă, în timpul evenimentelor din decembrie 1989, precum și ulterior, în teatrele de operații din afara teritoriului național. Reuniunea Șefilor Apărării din țările membre NATO (2005)

• În decembrie 1989 îndeplineam funcția de Șef al Statului Major la Divizia 11 Mecanizată „Carei” care avea comandamentul dislocat în garnizoana Oradea și am văzut, participând direct, o parte din momentele Timișoara, Arad, Ineu, Oradea. Mai târziu, în legătură cu aceste evenimente, am tras două concluzii: - prima concluzie: comandanții, indiferent de nivelul ierarhic, apreciați ca excelenți pe timp de pace, când trebuie să se comporte exclusiv procedural, sunt foarte slabi, sau nu sunt buni de nimic în

situații de criză când trebuie să fie intuitivi, calmi, creativi și cu adevărat cunoscători ai artei militare; - a doua concluzie: o formulez la modul condițional-afirmativ; dacă toate evenimentele cruciale ale istoriei s-au desfășurat asemenea evenimentelor din decembrie 1989, iar despre ele s-a spus sau s-a scris ceea ce am auzit ulterior și încă mai aud, înseamnă că istoria omenirii este un vast compendiu de mitologie.

• Printre cele mai agreabile amintiri sunt cele legate de participarea în anul 1992 la aplicația cu trupe cu partidă dublă condusă de comandantul Armatei a 2-a, regretatul general Ștefan Gușă, când două divizii au ieșit în teren prim marș combinat, pe roți și calea ferată, cu toate unitățile din structură și pe tot cuprinsul Zonei de Operații de Est au desfășurat acțiuni de 123 luptă (a fost ultima aplicație cu trupe de o asemenea amploare desfășurată în Armata României) și de participarea la înălțătorul moment de arborare a drapelului României la sediul NATO cu prilejul admiterii țării noastre în această organizație politico-militară.

• Am trăit și momente jenante, total dezagreabile, cum ar fi două din anul 2005. Însoțindu-l pe ministrul apărării la o ministerială NATO, în ziua deschiderii lucrărilor acesta nu s-a prezentat și spre stupefarea participanților locul lui a rămas neocupat. Ulterior s-a aflat că el fusese, însoțit de o consilieră, la cazinou unde au rămas toată noaptea. În aceeași companie, fiind în vizită oficială în Bulgaria, la dineul oficial oferit de ministrul apărării acestei țări, „domnul” nostru ministru se pupa cu aceeași consilieră în timpul mesei, iar oficialii bulgari se uitau unii la alții și zâmbeau cu multe subînțelesuri.

• Am și amintiri pentru care Bacalbașa ar regreta că nu ne-a fost contemporan. Eram la o aplicație cu regimentul, condusă de comandantul diviziei, eu fiind comandantul regimentului și trebuia să organizăm apărarea pe malul nordic al râului Siret. Aflând și locul unde acesta urma să se oprească am adunat toate forțele regimentului pentru amenajarea lucrărilor genistice în volum complet ale unui raion de apărare de batalion. Spre dimineață batalionul și-a ocupat raionul de apărare, celelalte efective plecând în dispozitivul lor. A sosit comandantul diviziei, însoțit de mare parte din statul sau major și a început inspectarea trupelor. Am ajuns în dreptul unui mitralior scund, care avea un lăcaș de tragere adânc încă odată cât el și care, pentru a ajunge la mitralieră, trebuia să stea sprijinit în coate și călcâie de pereții acestuia. În timp ce-i răspundea comandantului la întrebarea „Cum te cheamă soldat?”, acesta aluneca ușor, ușor, către fundul gropii, făcând asistența să zâmbească. Vizibil iritat, comandantul îi spune: „Dă-mi schema reperelor și raportează misiunea”. „N-am schema, e la comandantul de grupă” - răspunde soldatul în alunecarea lui spre centrul pământului. „Și comandantul de grupă unde-i?” - întreabă colonelul. În timp ce se chinuia să se ridice din fundul gropii către mitralieră, soldatul răspunde: „O chicat în lupte acum două zile”. Asistența și tot frontul au izbucnit într-un hohot răsunător, iar comandantul diviziei a dat din mână a lehamite și și-a încheiat inspectia trupelor. Concluziv, am trăit în 36 de ani de armată, 39 dacă număr și anii de liceu militar, cât alți oameni nu au trăit într-o viață.

După ce am părăsit sistemul militar, timp de 11 ani am desfășurat activități universitare, având și din această perioadă multe amintiri, de toate felurile și ajungând la concluzia că poate adevărata mea vocație a fost cea de pedagog și poate părinții mei aveau dreptate atunci când își doreau ca fiul lor să fie profesor. xxx Cuvânt de încheiere La sugestia Colegiului de redacție al acestei cărți încerc, prin prisma funcției și gradului avute în Armata română, să dau glas conștiinței colective a promoției care a absolvit Liceul Militar „Ștefan cel Mare” în anul de grație 1970. Astfel mă alătur ideilor cuprinse în prefața și postfața acestei cărți, scrise de buni cunoscători ai lumii „năstureilor” din „cuibul de vulturi de sub Rarău”: Promoția noastră a fost, este și va rămâne în amintirea multora dintre cei ce ne vor urma, una de excepție. Această afirmație nu este gratuită și nici făcută pentru a satisface orgoliile mai mici sau mai mari ale unora dintre noi, ci este susținută de performanțele noastre școlare și ulterior de tot ce am realizat trăindu-ne viața așa cum am hotărât fiecare.

• Dacă ne gândim la performanțele școlare nu putem să uităm că suntem promoția cu cele mai mari reușite la olimpiadele școlare naționale și internaționale, iar examenul de bacalaureat l-am traversat cu promovabilitate maximă. Excelența noastră a fost confirmată ulterior prin faptul că dintre noi s-au afirmat membri ai academiilor de științe, universitari, cercetători, medici de renume național și

internațional, directori de mari întreprinderi, scriitori, economiști, ingineri, profesori, comandanți de unități și mari unități militare, ofițeri de stat major de mare valoare profesională, etc. În toate aceste ipostaze ne-a călăuzit convingerea că, indiferent cum ne manifestăm, avem datoria, insuflată de părinții și dascălii noștri, de a servi cu credință și devotament țara și poporul din care ne-am născut.

• Reflectând la existența noastră, mereu m-am întrebat ce și cine a contribuit la afirmarea noastră ca o promoție excelentă și de fiecare dată am găsit trei explicații: Mai întâi au fost bunicii și părinții noștri care ne-au dat „cei șapte ani de acasă”, învățându-ne să fim cuviincioși, respectuoși, cu bun simț și insuflându-ne dragostea de neam, de țară, de tradiții, de natură, de aproapele nostru și puterea de a iubi și de a ierta.

Mai apoi au fost profesoarele și profesorii noștri care ne-au deschis orizonturile științifice, culturale și spirituale ghidându-ne spre cunoaștere lumii și a sinelui fiecăruia dintre noi. Cadrele didactice ale Liceului Militar „Ștefan cel Mare”, care ne-au marcat definitoriu, erau ele însele de excepție, atât pedagogic cât și uman. Nu voi aminti numele acestora pentru a nu nedreptăți pe careva prin omisiune, dar mai ales pentru faptul că toți au fost excelenți și fără nici o deosebire merită respectul nostru. Am convingerea că noi înșine suntem una din cauzele excelenței promoției noastre. Am avut și cred că avem încă potențialul necesar afirmării noastre, am dispus de capacitățile fizice și mentale care ne-au permis să îndeplinim ce ne-am propus și am fost ghidați permanent de dorința și voința de a ne depăși condiția. * Am fost, suntem și vom rămâne campioni în marea olimpiadă a vieții. La mulți ani „năstureilor” Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, promoția 1970! XXX Grup de elevi în uniformă de oraș.

